

Стивън Ериксън

Среднощни приливи

Сказание пето от Малазанска Книга на мъртвите

Пролог

Първите дни от раздирането на Емурлан

Нашествието на Едур, Векът на Скабандари Кървавото око

Времето на Древните богове

От виещите се нагоре изпълнени с пушеци облаци валеше кръв. Последните небесни цитадели, обгърнати от пламъци и изригващи валма черен дим, бяха отстъпили небесата. Безредното им падане беше раздрало язви по земята, докато рухваха и се разбиваха, и пръскаха оплискани с кръв камъни и купища трупове, осеяли земята от хоризонт до хоризонт.

Величествените градове-кошери се бяха превърнали в затрупани с пепел развалини и огромните, изригнали над всеки от тях облаци се бяха устремили нагоре след тяхното унищожение - облаци, натежали от отломки, късове плът и кръв, които разпръсваха задушаващата си воня и вече изпълваха цялото небе.

Легионите на завоевателите се престрояваха за сбор на централната равнина, почти цялата застлана с изрядно наместени каменни плочи - там, където сблъсъкът с летящите крепости не беше връзал дълбоки ждрела - макар че престрояването бе затруднено от неизброимите трупове на победените. И от изтощението. Легионите принадлежах на две различни армии, съюзници в тази война, но беше ясно, че едната е понесла сблъсъка много по-добре от другата.

Мъгла от кръв бе загърнала огромните, железни на цвят криле на Скабандари. Той се носеше надолу през кипящите облаци и прозрачните ципи над очите му бързо примигваха, за да прояснят визора на леденосините драконски очи. Забави спускането си, закръжи във въздуха и изви глава да огледа победоносните си чеда. Сивите пряпорци на легионите Тайст Едур потръпваха от вятъра. Скабандари прецени, че са оцелели поне осемнадесет хиляди от неговите сродници на Сянката. При все това тази нощ в шатрите на Първи десант щеше да има траур. Денят бе започнал с над двеста хиляди Тайст Едур, тръгнали в марш през равнината. Все пак... беше достатъчно.

Едур бяха връхлетели по източния фланг на армията на К'Чаин Че'Малле и бяха предотвратили шурма ѝ с вълни от опустошителна магия. Вражеските пълчища се бяха струпали, за да се опълчат на челна атака, и маневрата им с обръщането срещу заплахата по фланга се оказа фатално бавна. Легионите на Едур се връзаха като кама в сърцето на армията.

Скабандари се спусна още по-ниско и видя разпръснатите тук-там черни като нощ знамена на Тайст Андий. Останали бяха хиляда воители, навярно и по-малко. За тези разбити съюзници претенциите за победа бяха много по-съмнителни. Бяха влезли в сражение с Ловците на К'елл, елитните войски от кръвни родственици на трите Матрони. Четиристотин хиляди Тайст Андий срещу шестдесет хиляди Ловци. Отделни отряди на Андий и Едур атакуваха небесните крепости, ала знаеха, че отиват на сигурна смърт, и саможертвата им се оказа съдбоносна за победата в този ден, защото на въздушните крепости бе попречено да дойдат на помощ на армиите в равнината. Сами по себе си атаките по четирите летящи крепости бяха постигнали нищожен ефект, въпреки че Късоопашатите бяха малобройни - тяхната бойна ярост се бе оказала опустошителна, - ала с цената на тайстка кръв бе спечелено достатъчно време, за да могат Скабандари и неговият драконов съюзник соултейкън

да се доближат до плаващите в небесата крепости и да развихрят мощта на лабиринтите Старвалд Демелайн и Куралдите Емурлан и Галайн.

Драконът се понесе надолу към безредната планина от трупове на К'Чаин Че'Малле, белязала последната опора на една от Матроните. Куралд Емурлан беше избил защитниците и диви сенки още пробягваха като призраци по склоновете. Скабандари разпери криле, заудря димящия въздух и кацна върху змийските тела.

След миг се преобрази в тялото си на Тайст Едур. Кожа с цвета на ковано желязо, дълга сива падаща свободно коса, мършаво орлово лице с близки едно до друго корави очи. Широка, извита надолу уста, около която ги нямаше бръчиците на смеха. Високо гладко чело, прорязано косо от бледосинкав белег. Носеше кожена сбруя, стегнала двуръчния му меч, и два дълги ножа на кръста, а от раменете му висеше люспеста пелерина - кожата на Матрона, толкова прясна, че още лъщеше с блясъка на телесната мазнина.

Изправи се - висока фигура, оплискана с кръв - и загледа събиращите се легиони. Офицерите на Едур го погледнаха и поведоха бойците.

Скабандари се извърна на северозапад и присви очи към гъстите облаци. След миг през тях проби огромен костенобял дракон - много по-огромен от самия Скабандари, щом се възплътеше в драконовата си форма. Също оплискан с кръв... повечето негова, защото Силхас Руин се бе сражавал редом със своите събратя Андий срещу Ловците К'елл.

Скабандари се загледа към приближаващия се съюзник и отстъпи назад едва когато огромният дракон кацна на билото на хълма и бързо се преобрази. Бе с цяла глава по-висок от соултейкъна Тайст Едур, ала ужасно мършав, с мускули, стегнати на възли под гладката, почти прозрачна кожа. В гъстата дълга бяла коса на воина лъщяха нокти от някакъв хищник. Червеното на очите му изглеждаше трескаво, толкова ярко сияеше. Силхас Руин бе понесъл рани от меч по цялото тяло. Повечето от горната част на бронята му бе паднала и се виждаха синкавозелените вени и артерии, плъзнали по гладката кожа на гърдите му. Краката му бяха плувнали в кръв, както и ръцете. Двете ножници на бедрата му бяха празни - счупил бе и двете си оръжия въпреки вътъците на магията, вложена в тях. Отчаяна беше битката, която бе преживял.

Скабандари сведе глава за поздрав.

- Силхас, мой духовни братко. Мой най-безстрашни съюзнико. Погледни равнината - ние сме победителите.

Бледото лице на албиноса Тайст Андий се изкриви в безмълвно ръмжене.

- Легионите ми закъсняха да ви дойдат на помощ - продължи Скабандари. - И затова сърцето ми се къса от загубите ви. Но все пак ние вече държим портала, нали? Пътят към този свят вече е наш и самият свят се е проснал пред нозете ни... узрял за плячка и за да всечем в него империи, достойни за нашия народ.

Дългопръстите, оцапани с кръв ръце на Руин потръпнаха. Той се обърна към равнината. Легионите на Едур се бяха престорили в груб пръстен около последните оцелели Андий.

- Смърт е омърсила въздуха - изръмжа Силхас Руин. - Едва го вдишвам, пречи ми да говоря.

- Ще имаме достатъчно време, за да съставим нови планове - каза Скабандари.

- Моите бойци са избити. Сега сте тук, но защитата ви дойде твърде късно.

- Съвсем символично, братко. На този свят има други Тайст Андий - ти самият го каза. Трябва само да намерите онази първа вълна и силата ви ще се възвърне. Нещо повече, ще дойдат други. От моя вид, както и от твоя, и ще попълнят загубите ни.

Силхас Руин се намръщи още повече.

- Победата днес е горчива.

- К'Чаин Че'Малле са почти унищожени - знаем го. И двамата видяхме многото други мъртви градове. Вече остава само Морн, а той е на далечен континент - където Късопашатите вече разкъсват веригите си в кървав бунт. Разделеният враг е враг, който пада бързо, приятелю. Кой друг в този свят ще има сили да ни се опълчи? Джагът? Те са разпръснати и малобройни. Имасс? Какво могат да постигнат каменните им оръжия срещу нашето желязо? - Замълча за миг, после продължи: - Форкрул Ассаил, изглежда, не изпитват охота да ни съдят. А и бездруго с всяка година като че ли стават все по-малко и по-малко. Не, приятелю, с днешната победа този свят вече лежи в краката ни. Тук вие няма повече да страдате от гражданските войни, които терзаят Куралд Галайн. А аз и моите следовници ще избегнем раздирането, сполетяващо Куралд Емурлан...

- Раздиране, причинено от собствената ти ръка, Скабандари - изсумтя Силхас Руин.

Все още оглеждаше силите на Тайст долу, затова не видя изблика на гняв в отговор на грубия си укор, гняв, който изчезна само след миг, щом лицето на Скабандари отново възвърна хладната си невъзмутимост.

- Нов свят за нас, братко.

- Един Джагът стои на хребета на север - каза Силхас Руин. - Свидетел на войната. Не се доближих, защото усетих началото на ритуал. Омтоуз Феллак.

- Боиш ли се от този Джагът, Силхас Руин?

- Боя се от онова, което не познавам, Скабандари... Кърваво око. А много има да се учи за този свят и порядките му.

- Кърваво око.

- Ти самият не можеш да видиш - каза Руин. - Но ти давам това име заради кръвта, която замъглява... взора ти.

- Скъпо ще ми е, щом е от тебе. - Скабандари сви рамене и тръгна към северния ръб на грамадата, стъпваше предпазливо върху местеците се трупове. - Джагът, казваш... - Обърна се, ала Силхас Руин беше с гръб към него: взираше се към малобройните си оцелели следовници долу в равнината.

- Омтоуз Феллак, Лабиринтът на Лед - промълви Руин, без да се обръща. - Какво ли крои той, Скабандари Кърваво око? Чудя се...

Соултейкът Едур закрочи към Силхас Руин.

Посегна към левия си ботуш и извади ецваната със сянка кама. Магията заигра по желязното острие.

Последна стъпка и камата се заби в тялото на Руин.

Тайст Андий се сгърчи, после изрева...

... а легионите на Едур изведнъж връхлетяха върху Андий, втурнаха се от всички страни, за да извършат последното клане за този ден.

Магически вериги се загърчиха около Силхас Руин и той рухна.

Скабандари Кървавото око се наведе над него и промърмори:

- Така е при братята, уви. Един трябва да властва. Двама не могат. Знаеш тази истина. При този голям свят, Силхас Руин, рано или късно между Едур и Андий ще се разрази война. Ще проговори истината за нашата кръв. Ето защо само един ще властва над портала. Само Едур ще преминат. Ще изловим и избием всички Андий, които вече са тук - кой свой поборник ще могат да хвърлят те срещу мене? Те вече все едно са мъртви. И така трябва да бъде. Един народ. Един владетел. - Изправи се. Над равнината отекваха виковете на последните умиращи воители Андий. - Да, не мога да те убия тук и сега - твърде могъщ си за това. Така че ще те отнеса на подходящо място, за да те оставя на корените, пръстта и камъка на изтерзания дом...

Отново прие облика си на дракон. Огромният ноктест крак се стегна около неподвижния Силхас Руин и Скабандари Кървавото око се извиси в небето с тътена на пляскащите си криле.

Кулата бе на по-малко от сто левги на юг; само ниската й разнебитена стена, ограждаща двора, издаваше, че не е джагътска постройка, че се е издигнала близо до трите кули на Джагът самоволно, в ответ на някакъв закон, неведом както за богове, така и за смъртни. Издигнала се... за да дочака идването на онези, които щеше да държи във вечния си плен. Същества на гибелна мощ.

Същества като соултейкьна Тайст Андий Силхас Руин третият и последен от трите чедна на Майката Тъма.

Премахнатият от пътя на Скабандари Кървавото око негов последен достоен противник сред рода на Тайст.

Трите чедна на Майката Тъма.

Три имена...

"Андарист, чиято мощ така отдавна бе надвита от скръб, която така и не можа да изцери. Без да проумее, че ръката, донесла тази скръб, бе моята..."

Аномандарис Ирейк, който скъса и с майка си и с рода си. И изчезна преди да съм успял да се справя с него. Изчезна, може би за да не го види никой никога вече.

А сега и Силхас Руин, който много скоро ще познае вечния затвор на Азата".

Скабандари Кървавото око беше доволен. За своя народ. За себе си. Той щеше да покори този свят. Само първите заселници Андий можеха да се опълчат срещу правото му.

"Поборник на Тайст Андий в това селение? Не мога да се сетя за никой... никой с достатъчно мощ, че да застане срещу мен..."

Не му хрумна да помисли къде може да е заминал единият от трите сина на Майката Тъма.

Но дори това не бе най-голямата му грешка...

На един леден бряг далече на север самотният Джагът започна да втъкава магията на Омтоуз Феллак. Станал бе свидетел на опустошението, нанесено от двамата соултейкън Елейнт и подчинените им армии. Нищожно бе съчувствието му към К'Чаин Че'Малле. Те бездруго гинеха по милиарди причини и ни една от тях не засягаше особено Джагът. Нито го притесняваха натрапниците. Отдавна бе изгубил способността си да се притеснява. Наред със страха. И с удивлението, трябваше да се признае.

Усети измяната веднага щом се появи, далечния изблик на магия и пролятата кръв на асцендент. И двата дракона вече бяха един.

Нищо изненадващо.

А после, скоро след това, докато отдъхваше между сплитовете на своя ритуал, усети, че някой се приближава към него отзад. Древен бог, дошъл в ответ на жестокия разлом, разкъсан между селенията. Както се очакваше. Ала все пак... кой бог? К'рул? Драконъс? Сестрата на Студените нощи? Оссерк? Килмандарос? Секул Лат? Въпреки добре усвоеното безразличие любопитството най-сетне го принуди да се обърне и да погледне новодошлия.

"Ах, неочаквано... но интересно".

Маел, Древният Господар на моретата, беше широк и трътлест, с тъмносиня кожа, преливаща в бледозлатисто по гърлото и оголения корем. Меката руса коса висеше невързана от широкото и плоско теме. А в кехлибарените очи на Маел искреше гняв.

- Кой ритуал призоваваш в отговор на това, Готос? - изхриптя Маел.

Джагътът се намръщи.

- Оплескаха всичко с мръсотия. Искам да я изчистя.

- Лед - изсумтя Древният бог. - Джагътският отговор на всичко.

- А какъв щеше да е твоят, Маел? Потоп... или потоп?

Древният бог се обърна на юг и стисна челюсти.

- Очаквам съюзник. Килмандарос. Тя иде от другата страна на разрива.

- Остана само един Тайст соултейкън - рече Готос. - Изглежда, е сразил своя съратник и сега го оставя за вечен плен в претъпкания двор на кулата Азат.

- Прибързано. Нима смята, че К'Чаин Че'Малле са единственият му противник в този свят?

Джагътът сви рамене.

- Сигурно.

Маел помълча, после въздъхна и рече:

- С твоя лед, Готос, не унищожавай всичко това. Моля те да... съхраниш.

- Че защо?

- Имам си причини.

- Радвам се за теб. И какви са те?

Древният бог го изгледа мрачно.

- Безочлив кучи син.

- Защо да го променям?

- В моретата, Джагът, времето е разбулено. В дълбините се носят течения с огромна древност. В плитчините шепне бъдещето. Приливи напират сред тях в непрестанна обмяна. Такова е моето владение. Такова е знанието ми. Запечатай това опустошение в проклетия си лед, Готос. Тук, на това място, запечатай самото време. Направи го и ще приема, че имам дълг към теб... а един ден може би ще разбереш, че това ти е от полза.

Готос се замисли над словата на Древния бог, после кимна.

- Може да го направя. Добре, Маел. Иди при Килмандарос. Смачкайте този Тайст Елейнт и разпръснете народа му. Но го сторете бързо.

Очите на Маел се присвиха.

- Защо?

- Защото долавям далечно пробуждане... но уви, не толкова далечно, колкото би ти харесало.

- Аномандър Рейк.

Готос кимна.

Маел сви рамене.

- Предвидено е. Оссерк се раздвижва, за да му се изпречи на пътя.

Усмивката на Джагът оголи бивните му.

- Пак ли?

Древният бог неволно се ухили в отговор.

И макар да се усмихваха, не беше никак весело на този леден бряг.

1159 г. от Съня на Бърн

Година на Белите жилки в Абаноса

Три години преди Края на седмия цикъл на Ледер

Събуди се с пълен със сол корем, гол и полузаровен в белия пясък, сред отломките от бурята. Чайки крещяха горе, сенките им кръжаха по вълнистия бряг. Вътрешностите му се сгърчиха в спазъм, той простена и бавно се превъртя.

Видя, че по брега има други тела. И отломки. Буци и плочи топящ се лед пращяха в сенките. По пясъка ситнеха хиляди раци.

Огромният мъж се надигна на ръце и колене. И заповръща горчивото в стомаха си върху пясъка. Главата му запулсира от болка, толкова силна, че почти го заслепи, и много време измина, преди най-сетне да се изправи и да се огледа навъсено.

Бряг, където не трябваше да има никакъв бряг.

А предната нощ - планини от лед, издигащи се от глъбините, една от тях - най-голямата от всички - достигна до повърхността точно под огромния плаващ град Мекрос. Разби го все едно че беше сал от плетени клони. Историята на Мекрос не помнеше нищо, което с малко поне да наподобява такова пълно опустошение, на каквото бе станал свидетел. Такова внезапно и абсолютно унищожение на град, който беше дом на двадесет хиляди души. Неверието продължаваше да го терзае, сякаш собствените му спомени таяха невъзможни образи, творение на болен разсъдък.

Но знаеше, че нищо не си е въобразил. Просто бе станал свидетел.

И по някакъв начин бе оцелял.

Слънцето беше топло, но не и горещо. Небето бе по-скоро млечнобяло, отколкото синьо. И чайките, едва сега видя той, бяха нещо съвсем друго. Влечугоподобни твари с бели криле.

Изправи се с усилие. Болката в главата заглъхваше, но тялото му започна да се тресе, жаждата бе като побеснял демон, мъчещ се да разреде гърлото му.

Крясците на летящите гущери се усилиха и той се обърна към сушата.

Три същества се бяха изкатерили през посърналите туйфи трева над линията на прилива. Не повисоки от бедрото му, с черна кожа без косми, с кръгли глави и остри уши. Бока'рал - помнеше ги от младостта си, когато един търговски кораб на Мекрос се бе завърнал от Немил - но тези тук като че ли бяха много по-мускулеста разновидност, поне два пъти по-тежки от домашните животинчета, които търговците бяха донесли на плаващия град. Тръгнаха право към него.

Огледа се за нещо, което да му послужи за оръжие, и очите му се спряха на един плавей, който можеше да свърши работа като кривак. Надигна го и зачака бока'рал да се приближат.

Те спряха и вторачиха в него жълтеникавите си очи.

После едното същество му махна.

"Ела". Само това можеше да означава този съвсем човешки жест.

Мъжът отново огледа брега. Доколкото можеше да види, нито едно от телата не се движеше и раците вече се хранеха с мъртвата плът, без нищо да им пречи. Вдигна отново очи към странното небе, след което закрочи към трите същества.

Те заотстъпваха и го поведоха към тревите.

Тревите също не приличаха на нищо, което бе виждал: дълги триъгълници с остри като бръснач ръбове - както разбра, щом застъпва през тях и босите му крака се покриха до глезените с нарезки. По-нататък се простираше гладката като тепсия равнина, обрасла тук-там с туфи от същата трева. Земята между тях беше гола и покрита със спечена сол. На места от пръстта стърчаха канари, все с различна форма и странно ъгловати, неогладени от вятъра и влагата.

В далечината се виждаше самотна шатра.

Трите бока'рала го водеха право към нея.

Щом приближиха, видях струйките дим, виещи се от върха на шатрата, и срязаното платнище на входа.

Придружителите му спряха и с още едно махване го подканиха към входа. Той сви рамене, наведе се и пристъпи вътре.

Сред сумрачната светлина седеше загърната фигура, дълбоката гугла скриваше лицето. Пред нея гореше мангал, от който се къдреше задушлив дим. Досами входа имаше кристална бутилка, сушени плодове и комат черен хляб.

- В бутилката има изворна вода - изхриптя фигурата на речта на Мекрос. - Пийни и си отдъхни от тежкото изпитание.

Той изсумтя благодарно и бързо надигна бутилката.

После, утолил блажено жаждата, посегна към хляба.

- Благодаря ти, странниче - избуботи и поклати глава. - От този дим всичко ми кръжи пред очите.

Отвърнаха му с хриплива кашлица, която можеше да мине за смях, и с нещо, наподобяващо свиване на рамене.

- По-добре, отколкото да си удавен. Уви, той облекчава болката ми. Няма да те задържам дълго. Ти си Уидал, Ковача на мечове.

Мъжът се сепна и широкото му чело се набръчка.

- Да, аз съм Уидал, от Третия Мекрос - който го няма вече.

- Трагично събитие. Ти си единственият оцелял... благодарение на личните ми усилия, макар че трябваше да подложат на голямо изпитание силите си, за да се намеся.

- Що за място е това?

- Никъде и посред никъде. Фрагмент, на който е присъщо да странства. Придавам му живот, какъвто мога да си въобразя, съставен от спомени за родния ми дом. Силата ми се възвръща, макар болката

от осакатеното ми тяло да не отслабва. Но ето чуй - говорих и не се закашлях. Това все пак е нещо.
- Една разкривена ръка се подаде от опърпания ръкав и пръсна някакви семена върху нажежените въглени в мангала. Те запращяха, разпукаха се и димът се сгъсти.

- Кой си ти? - попита Уидал.

- Един паднал бог... който се нуждае от уменията ти. Подготвил съм се за идването ти, Уидал. Място за обитаване, ковачница и суровината, която ще ти трябва. Дрехи, храна, вода. И трима верни слуги, с които вече се среща...

- Бока'рала? - Уидал изсумтя. - Че какво могат...

- Не са бока'рала, смъртни. Макар че може и да са били някога. Тези са Нахти. Нарекъл съм ги Райнд, Мейп и Пюл. Джагътски създания са, способни са да научат всичко, което поискаш от тях.

Уидал понечи да стане.

- Благодаря ти за спасението, Паднали, но ще се сбoguвам с теб. Мисля да се върна в своя свят...

- Не разбираш, Уидал - изсъска фигурата. - Ще правиш каквото аз кажа, иначе ще ми се молиш за смърт. Сега аз те притежавам, Ковачо на мечове. Ти си мой роб и аз съм твой господар. Мекрос държат роби, нали? Нещастни души, от островните селища и други такива, пленени при вашите пиратски рейдове. Значи понятието ти е познато. Ала не се отчайвай, защото щом изпълниш онова, което искам от теб, ще си свободен да си заминеш.

Уидал продължаваше да държи тежкия кривак в скута си. Помисли за миг.

Окашляне, след него - смях, ново окашляне и богът вдигна ръка да го спре. И щом пристъпът заглъхна, рече:

- Съветвам те да не проявяваш своенравие, Уидал. Тъкмо за тази цел те изтръгнах от морята. Нима си загубил цялата си чест? Подчини ми се в това, иначе дълбоко ще съжалиш пред гнева ми.

- Какво искаш да направя?

- Така вече е по-добре. Какво искам ли, Уидал? Ами, само това, което можеш най-добре. Да ми направиш меч.

- И това ли е всичко? - изсумтя Уидал.

Фигурата се наведе към него.

- Ммм... имам предвид един много особен меч...